

Arrest

nr. 43 726 van 25 mei 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 4 maart 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 februari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 april 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. FALLAH, die loco advocaat B. BLEYAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. EECKHAUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 6 september 2009 het Rijk binnen en diende op 11 september 2009 een asielaanvraag in. Op 3 februari 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U denkt dat u een Mongoolse burger bent. U zou zijn geboren in de Gobi-woestijn maar weet niet juist in welk deel van de Gobi-woestijn. U weet niet tot welke etnische groep u behoort. Toen u ongeveer zeven jaar oud was nam uw moeder u mee naar de Mongoolse hoofdstad Ulaanbaatar. U kwam terecht bij een “stiefvader.” Hij verklaarde u dat uw moeder u daar achterliet. U gelooft hem niet. U vermoedt dat hij uw moeder heeft vermoord. Uw “stiefvader” sloot u op in de kelder. U werd er op regelmatige basis mishandeld en verkracht door uw “stiefvader.” U kon een aantal keer ontsnappen. Een eerste keer

toen u iets meer dan tien jaar oud was. De tweede en de derde keer waren telkens een tijd later. Iedere keer werd u door de politie terug naar uw "stiefvader" gebracht. U werd door de politie mishandeld en uitgescholden voor Chinese urine. Telkens u door de politie werd teruggebracht werd u zwaar door uw stiefvader aangepakt. In juli 2007 slaagde u er in nogmaals te ontsnappen. U sloot u aan bij zwerfkinderen in Ulaanbaatar die in "riolen" en verwarmingsbuizen leefden. U verbleef er tot in februari of maart van 2008. Omdat een persoon in burger u was komen zoeken bij één van uw vrienden met een foto van u en u vermoedde dat uw stiefvader op zoek was naar u, trok u naar Darkhan. U vond er werk bij een handelaar –Töröö- op de markt Buyan. U werd op de markt beroofd van 10.000.000 түгрүг (4.935,98 euro). Omdat de overvallers de volgende dag opnieuw terug kwamen en u vreesde dat uw werkgever u omwille van het gestolen geld zou vermoorden, dook u onder in een hotel. U las een advertentie over bemiddeling voor werk. Na enig aandringen wilden deze personen u helpen. U verliet Darkhan op 20/08/2009. Ze brachten u met de vrachtwagen via verscheidene u onbekende plaatsen naar België waar u op 06/09/2009 aankwam. Op 11/09/2009 vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u twee krantenartikels neer.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van Vluchteling niet kan worden verleend. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw beweerde asielmotieven. Wat betreft uw verklaring dat uw "stiefvader" uw moeder zou hebben vermoord, dient te worden opgemerkt dat dit louter vermoedens in uw hoofd betreft. U hebt daar geen enkele concrete aanwijzing voor (CGVS p. 7; CGVS2 p. 2). Bovendien dient te worden opgemerkt dat u in de vragenlijst, die u invulde met de hulp van een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ pp. 2-3) geen melding maakte van uw vermoeden dat uw "stiefvader" uw moeder zou hebben vermoord, u vermeldde toen louter dat u door uw moeder bij uw "stiefvader" werd achtergelaten. Geconfronteerd met deze omissie beperkte uw verklaring zich tot dat u enkel op de vragen antwoordde (CGVS2 p. 2). Verder dient er te worden opgemerkt dat u in Mongolië geen enkele stap hebt gezet om na te gaan wat er werkelijk met uw moeder zou kunnen zijn gebeurd. U verkeerde daartoe nochtans in de mogelijkheid: u verbleef na uw definitieve ontsnapping bij uw "stiefvader" in juli 2007 nog twee jaar in Mongolië (DVZ punt 34 reisroute; CGVS pp. 5-8; CGVS2 p. 2). In dit opzicht dient tevens te worden opgemerkt dat u amper op de hoogte was van uw achtergrond: u kon niets meer vertellen van uw geboorteplaats dan dat het in de Gobi-woestijn was maar u wist niet waar in de Gobi-woestijn en of het in Mongolië was. Evenmin kon u met zekerheid zeggen of u een Mongoolse staatsburger was of niet. Ondanks dat u Khalkh sprak wist u niet van welke bevolkingsgroep u was en of uw moeder Khalkh was. U hebt in Mongolië ook geen stappen gezet om meer over uw achtergrond te weten te komen. Uw verklaring hiervoor dat u daar nooit over nadacht is onaannemelijk gezien de uit uw achtergrond voortvloeiende wel erg problematische opvoedingssituatie waarin u ongeveer 20 jaar verkeerde (CGVS p. 2; CGVS2 pp. 2-3). U kunt ook geen enkel begin van bewijs aangaande uw identiteit neerleggen. Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat u in Mongolië tevens geen stappen hebt gezet om identiteits- en/of registratiedocumenten te verkrijgen. Dat u er niet aan dacht is gezien uw precarie situatie onaannemelijk (CGVS2 p. 5).

In verband met uw vermoeden dat uw "stiefvader" uw moeder zou hebben vermoord en u vervolgens opsloot, mishandelde en verkrachtte dient tevens te worden opgemerkt dat u ook omtrent deze feiten na uw definitieve ontsnapping in juli 2007 geen stappen hebt gezet in Mongolië. U diende na uw definitieve ontsnapping nooit klacht in bij de politie. Dat u schrik had voor de politie omwille van vroegere ervaringen bij ontsnappingen is geen afdoende reden. Als er in uw hoofd een vermoeden bestond dat u niet door de politie zou worden geholpen, kon u nog steeds naar de hogere autoriteiten stappen, wat u niet hebt gedaan. U contacteerde ook geen advocaat om te zien wat er aan uw problemen kon worden gedaan en contacteerde daarvoor ook nooit een mensenrechtenorganisatie, rechtsbijstandorganisatie, ngo of andere hulporganisatie. Dat u geen van deze stappen zette ondanks dat u nog twee jaar in Mongolië verbleef na uw definitieve ontsnapping doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze asielmotieven. Bovendien is het niet aannemelijk dat u niet naar de politie ging omdat u vreesde opnieuw naar uw stiefvader te worden teruggebracht. U was op het moment van uw ontsnapping immers een volwassen man van 27 jaar (CGVS pp. 5-8).

Aangaande de opsluiting, mishandeling en verkrachting door uw "stiefvader" dient tevens te worden opgemerkt dat een aantal verklaringen hierover tevens niet aannemelijk zijn. Zo kon u, behalve een appartement in de hoofdstad Ulaanbaatar, helemaal geen adres opgeven van uw stiefvader ondanks dat u er vier keer bent ontsnapt en er drie keer door de politie zou zijn naar toe teruggebracht. Uw verklaring hiervoor dat u ongeschoold bent en een geringe kennis hebt is onafdoende. U verklaarde immers voordien dat u door zelfstudie tijdens uw opsluiting met gebruik van boeken en woordenboeken

een basis Russisch en Engels verwierf. Dit zou er op wijzen dat u over voldoende intellectuele capaciteiten beschikt om het adres te weten te komen van de "stiefvader" bij wie u ongeveer twintig jaar zou zijn opgesloten. Toch dient te worden opgemerkt dat het op zich niet aannemelijk is dat u, zonder enig voorafgaande scholing, in staat zou zijn geweest om tijdens uw opsluiting en zonder begeleiding en via zelfstudie een basis Russisch en Engels te verwerven (GVS p. 2-3; CGVS2 p. 3). Tevens dient te worden opgemerkt dat u de eerste drie ontsnappingen, het feit dat u dan telkens door de politie werd teruggebracht en dat u daarbij door de politie werd mishandeld en uitgescholden niet vermeldde in de vragenlijst die u met de hulp van een medewerker van de DVZ invulde (pp. 2-3). Gezien u later niet naar de politie durfde te stappen omwille van deze ervaringen is het onaannemelijk dat u deze zaken niet spontaan vermeldde.

In verband met de overval op de markt van Darkhan, waarbij u zou zijn bestolen en waardoor u vreest door uw werkgever te worden vermoord omdat het zijn geld betrof, dient te worden opgemerkt dat u er onsamenhangende en tegenstrijdige verklaringen over aflegde. Tijdens het eerste gehoor door het CGVS verklaarde u aanvankelijk dat u 20.000 tügrüg op zak had. Vervolgens wijzigde u uw verklaring naar dat u 20.000.000 tügrüg bij u had en dat er daarvan 10.000.000 tügrüg werd gestolen (pp. 4-5). Tijdens het tweede gehoor door het CGVS verklaarde u aanvankelijk dat u meer dan 10.000.000 tügrüg bij u had, dan dat het meer dan 20.000.000 was en vervolgens dat u veel meer dan 20.000.000 tügrüg bij u had maar dat u geen kasboek bijhield. Gevraagd naar waarom de rest van het geld niet werd gestolen verklaarde u dan weer dat u maar de helft van de dagomzet bij uw had, zo'n 10.000.000 tügrüg. Dat laatste impliceert dat u de volledige som geld van uw werkgever die u bij u had, werd ontstolen. Echter, gevraagd naar hoe u de 5.000 \$ (7.262.500 tügrüg) kon betalen voor de reis naar België verklaarde u dan weer dat het geld betrof van uw werkgever Töröö dat u nog bij u had (CGVS2 pp. 5-6). Tevens dient aangaande deze overval en uw verdere vrees voor de overvallers te worden opgemerkt dat u in Mongolië geen klacht hebt ingediend voor de overval, ondanks dat u van één van het de naam –Khisghee– kende. Uw uitleg hiervoor dat u bang was om naar de politie te stappen omdat iedereen schrik had van Khisghee, dat hij zelfs sommige politici onder druk zet en dat de politie hem toch niet kan vatten, is onafdoende. U probeerde het immers niet eens. Ook in deze zaak hebt u nagelaten naar de hogere autoriteiten te stappen, een advocaat, mensenrechtenorganisatie, rechtsbijstandorganisatie, ngo of andere hulporganisatie te contacteren om te zien wat er aan uw problemen kon worden gedaan (CGVS pp. 6-7). Bovendien dient te worden opgemerkt dat u in de vragenlijst die u invulde met hulp van een medewerker van de DVZ (pp. 2-3) helemaal niet vermeldde dat het u ontstolen geld van uw werkgever was en dat u vreesde dat uw werkgever u omwille van dat geld zou vermoorden. Geconfronteerd met deze omissies verklaarde u louter dat het u niet zo grondig werd gevraagd (CGVS pp. 4-5). Gezien de vrees vermoord te worden door uw gewezen werkgever één van de kernen uitmaakt van uw asielrelaas is het niet aannemelijk dat u ook dit niet spontaan vermeldde.

Er dient tevens te worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs aangaande uw relaas en reisroute kunt neerleggen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat uw relaas in zijn geheel verzonnen overkomt. Aan uw vrees voor vervolging in Mongolië omwille van door u vermeldde redenen kan dan ook geen geloof worden gehecht.

Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde asielmotieven dient de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vast te stellen dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De documenten die u neerlegde –twee krantenartikels, één op pagina 5 en één op pagina 8– vermogen niet de appreciatie van uw asielrelaas door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de positieve zin om te buigen. Geen van deze artikels betreft immers uw persoon en u wordt er nergens in vermeld (CGVS2 pp. 7-8).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen,

een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker stelt niet met zekerheid te weten of hij de Mongolische nationaliteit heeft, noch wist hij tot welke bevolkingsgroep hij behoorde, hoewel hij Khalkh spreekt (zie gehoorverslag CGVS 5.01.2010, p.2). Het komt niet aan de Raad toe om op speculatieve wijze verzoeker een nationaliteit aan te meten. Uit verzoekers verklaringen kan echter wel afgeleid worden dat hij verstandig is en in zoverre zijn asielrelaas waarachtig zou zijn, quod non, hij over een buitengewoon incasseringsvermogen en uitzonderlijke veerkracht beschikt. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaring dat hij zijn nationaliteit niet kent noch dat hij niet weet waar (in de Gobi-woestijn) hij geboren is, te meer nu hij wel zijn precieze geboortedatum kent. Verzoekers onwetendheid over zijn nationaliteit is dan ook ongeloofwaardig en wijst op een gebrek aan medewerking. Alhoewel de taal op zich geen bewijs van nationaliteit inhoudt kan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gevolgd worden en in casu aangenomen worden dat verzoeker van Mongolië afkomstig is. Immers naast het feit dat hij in Ulaanbaatar woonde, verklaarde verzoeker tevens dat de politie hem terugbracht naar zijn stiefvader, wat een aanwijzing is dat verzoeker geregistreerd was. Immers verzoekers stiefvader zou politieman zijn wat verzoeker makkelijk kan aantonen maar nalaat te doen, zodat redelijk is te veronderstellen dat hij zijn stiefzoon inschreef, al was het maar uit eigenbelang. Verzoekers verklaringen zijn bewust dubbelzinnig. Hij toont niet aan waarom hij in de onmogelijkheid is zijn identiteit genoegzaam aan te tonen (zie gehoorverslag CGVS 5.01.2010, p.4). Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot zijn asielrelaas en tast zijn geloofwaardigheid aan. De CGVS heeft terecht verzoekers asielrelaas onderzocht in het kader van het Mongolische staatsburgerschap.

3.2. Verzoeker adstrueert evenmin zijn voorgelouden reisweg. Hij verklaarde de reis naar België te hebben gemaakt in een vrachtwagen en zonder enige identiteitspapieren. Bovendien kan hij geen enkele stopplaats opnoemen. Voor zover verzoeker beweert illegaal te hebben gereisd en aldus de grenscontroles bij het binnenkomen van de Schengenzone heeft omzeild, dient hij dit nauwgezet en overtuigend te kunnen toelichten. Zijn vage verklaringen ondergraven verder zijn algehele geloofwaardigheid alsook zijn verklaringen illegaal gereisd te hebben en geen paspoort te kunnen voorleggen.

3.3. Verzoeker stelt dat zijn "stiefvader" zijn moeder zou hebben vermoord. Vooreerst toont verzoeker zijn identiteit niet aan, noch dat hij een stiefvader had, noch dat zijn moeder overleden zou zijn, wat kan blijken uit de registers van de burgerlijke stand. Verzoeker beperkt zich tot bonte beweringen die niet kunnen overtuigen. Bovendien betwist, noch weerlegt, verzoeker de verschillende vaststellingen uit het administratieve dossier. Zij bewering "*het is immers niet ongebruikelijk dat men hiervan geen processen-verbaal opmaakt*" kan geenszins overtuigen nu verzoeker niet aantoont dat het gebruikelijk zou zijn in Mongolië om moord onbestraft te laten. Hoe dan ook, indien het verhaal van verzoeker waarachtig is, quod non, dan nog biedt verzoeker geen aannemelijke verklaring voor het feit dat hij geen nationale bescherming en steun heeft gezocht bij het gerecht, een advocaat of een mensenrechtenorganisatie of niet-gouvernementele organisatie heeft geraadpleegd (zie gehoorverslag CGVS 5.01.2010, p.6-7).

3.4. Tot slot merkt de Raad op dat verzoekers huidige vrees voor zijn stiefvader niet terecht is aangezien verzoeker een meerderjarige man van zevenentwintig jaar was en uit het administratieve dossier blijkt

dat verzoekers bewering dat zijn stiefvader een politieagent is, louter gebaseerd is op zijn eigen vermoedens en veronderstellingen (zie gehoorverslag CGVS 1.02.2010, p.3).

3.5. Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift eveneens voorbij aan de verscheidene omissies uit de vragenlijst (zie gehoorverslag CGVS 1.02.2010, p.4). Uit het administratieve dossier blijkt immers dat verzoeker de essentiële elementen van zijn asielrelaas, namelijk de vermoedelijke moord op zijn moeder, verzoekers ontsnappingen en mishandeling door de politie en het feit dat het gestolen geld eigendom was van zijn werkgever en hij om die reden zijn werkgever vreest, naliët te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker vult in de loop van de asielprocedure zijn asielrelaas aan zonder dit nader toe te lichten, wat zijn geloofwaardigheid verder onderuit haalt te meer nu het bijzonder zware feiten betreft die onder meer de directe aanleiding waren van zijn vlucht. Daarenboven stelt het verzoekschrift over de overval: *“Ten slotte is het evenmin ondenkbaar dat concluant door de politie zou worden opgepakt op verdenking van diefstal van ongeveer 20.000.000 tûrûg; van het feit dat concluant beroofd werd rest immers geen enkel spoor (...) Concluant heeft dus wel degelijk ernstig te vrezen voor het feit dat hij door de verbalisanten zou worden opgepakt en dat hij wederom zou worden uitgescholden, mishandeld en opgesloten in erbarmelijke omstandigheden”*. Aldus gaat verzoeker enerzijds voorbij aan de tegenstrijdige verklaringen aangaande de gestolen som geld die hij tijdens beide verhoren door de Commissaris-generaal aflegde, anderzijds gaat hij er aan voorbij dat er geen materiële bewijzen van de overval meer te vinden zijn omdat verzoeker zelf heeft nagelaten de overval bij de bevoegde diensten aan te geven. Dit klemte te meer nu hij de naam van één van de overvallers kende. Verzoekers verklaringen uit het verzoekschrift kunnen bijgevolg bezwaarlijk overtuigen.

3.6. Zoals hoger aangehaald is niet aannemelijk dat verzoeker vanaf zijn zeven jaar alleen in een kelder werd opgesloten en dit gedurende twintig jaar. Immers uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij niet het minste besef heeft van de impact op een jong kind van een eenzame opsluiting op een sombere plaats. Verzoeker beweert dat hij bij zijn ontsnapping meteen normaal kon functioneren en zich uitermate goed uit de slag kan trekken, sociale relaties kon aangaan met straatkinderen, en in staat was een engagement aan te gaan en te werken. Verder zou hij gedurende zijn opsluiting Russisch en Engels geleerd hebben via zelfstudie wat impliceert dat hij aan zeven jaar kon lezen en schrijven. In zoverre hij dit in de Gobi-woestijn leerde moet hij minstens zijn geboorteplaats kennen. Verzoekers asielrelaas blijft een aaneenschakeling van boute beweringen die incoherent zijn met zijn profilering. Het feit dat hij zich een dramatisch profiel aanmeet is niet enkel malicieus, maar komt bedrieglijk voor.

3.7. Ten overvloede kan worden gesteld dat voor zover het asielrelaas van verzoeker waarachtig is, quod non, dan nog zijn de aangehaalde feiten in wezen gemeenrechtelijk van aard en staan zijn opgeworpen problemen met zijn stiefvader, werkgever en de overvallers niet in nexu met één van de vijf criteria vermeld in het Verdrag van Genève, te weten ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging.

3.8. Wat betreft de voorgelegde krantenartikelen stelt de Raad vast dat deze documenten niet vergezeld zijn van een (eensluidend verklaarde) vertaling. Ze worden dan ook conform artikel 8 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging genomen. Ten overvloede wordt door verzoeker nergens aangegeven dat ze zijn persoonlijke asielrelaas ondersteunen.

3.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift *“Conform artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 (Publ. EU, L 304/12) dienen personen via dit statuut bescherming te kunnen genieten indien verzoeker ernstige schade zou ondervinden n.a.v. een terugkeer naar zijn land van herkomst”*. De Raad stelt dienaangaande dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een Europese richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van voormelde Richtlijn 2004/83/EG van 29

april 2004 verstreek op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet. Dit onderdeel is bijgevolg ongegrond.

4.2. Verzoeker meent “*minstens aanspraak te kunnen maken*” op het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

4.4. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig mei tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK